

Zákaz vjezdu

Hromosvod

Prožili jsme spolu, i když se to nezdá,
jen několik týdnů na koleji Hvězda,
půlku mého srdce v pokoji jsi měla,
jak to, že jsi na to, holka, zapoměla.

Stavili jsme spolu životy ze sněhu
a ještě než roztál, dala jsi mi něhu.
Dalas mi jí s sebou, dalas mi jí tolik,
opil jsem se tebou, těžkej alkoholik.

A když jsem se vzbudil, nebyla jsi tady,
dokola jsem chodil, nevěděl si rady,
rozbolelo slunce, rozbolela duše,
rozbolelo srdce, rozbolelo hluše.

Dva tisíce čtyři, pět a šest a sedm,
černý netopýři vynesli mě před dům,
nebe zavržalo, otevřelo bránu
a já začal zpívat, i když už je k ránu.

Já tě volám zpátky, chci tě zase vidět,
očima tě hladit, společně se stydět,
položít ti ruku tam, kde se to vzpíná,
položít ti hlavu do černého klína.

Už mě vedou v poutech za kacířský věty,
postavili hradby mezi naše světy,
ještě než se vydáš do zákazu vjezdu,
rozpomeň se, vílo, na tu naši Hvězdu.

Nemám sílu...